

Sygn. akt I C 1207/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2015r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Gładysz-Wójcik

Protokolant: Anna Drozd

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 04 maja 2015 roku w Ś.

sprawy z powództwa (...) Spółka z o.o. w S.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej przy ulicy (...) w S.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej koszty procesu: 180zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego i 17zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sygn. akt: IC 1207/12

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. pozwem **wniesionym dnia 17.04.2012 r.** zażądał zasądzenia od pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w S. kwoty 686,78 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- od kwoty 60,05 zł od 18.04.2009 r. do dnia zapłaty
- od kwoty 37,95 zł od 16.06.2009 r. do dnia zapłaty
- od kwoty 215,43 zł od 18.08.2009 r. do dnia zapłaty
- od kwoty 197,08 zł od 20.10.2009 r. do dnia zapłaty
- od kwoty 176,27 zł od 1.12.2009 r. do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie żądania powód podał, że jest on dostawcą wody i odbiorcą ścieków zgodnie przepisami ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zaś żądanie pozwu dotyczy należności stanowiących różnicę pomiędzy wskazaniem wodomierza głównego Nr (...) zainstalowanego w przyłączy wodociągowym pozwanej wspólnoty, a sumą wskazań wodomierzy zainstalowanych w punktach czerpalnych w nieruchomości pozwanej wspólnoty i w okresie od stycznia 2008 r. do listopada 2009 r. powód wystawił pozwanej 13 faktur VAT na kwotę 2.060,38 zł, przy czym **w okresie dochodzonym pozwem (lutym-listopadem 2009)** powód dostarczył pozwanej wodę w ilości (...) ustalonych na podstawie wskazań wodomierza głównego ((...) – (...)) i taką samą ilość ścieków odebrał od pozwanej wspólnoty. Powód wyjaśnił, że z odczytów wodomierzy zainstalowanych w punktach czerpalnych w spornej nieruchomości wynika, że zużycie wody w analogicznym okresie wyniosło (...),8 m sześć., zaś różnica wskazań za okres objęty pozwem wynosi 146,20 m sześć.

Powód twierdzi, że za okres dochodzony pozwem wystawił pozwanej za dostawę wody i odbiór ścieków faktury VAT nr:

- (...)1/9/2009

- (...)1/10/2009

- (...)1/11/2009

- (...)1/12/2009

- (...), a wpłaty pozwanej dokonane w kwocie 1.373,60 zł powód zaksięgował na poczet najdawniejszego długu, t.j. na poczet faktur od nr (...)1/1/2009 do faktury nr (...), przy czym ta ostatnia została zapłacona częściowo, t.j. kwotą 208,03 zł.

Powód twierdzi, że zgodnie z art. 27 w/w ustawy ilość wody dostarczonej do nieruchomości ustala się na podstawie wskazania wodomierza głównego, zaś zgodnie z art. 6 ust. 6 pkt 4 wskazanej ustawy właściciel lub zarządca reguluje należności wynikające z różnicy wskazań między wodomierzem głównym a sumą wskazań wodomierzy zainstalowanych przy punktach czerpalnych wody.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w Świdnicy z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie I Nc 1421/12 nakazano stronie pozwanej zapłacenie na rzecz powoda całej kwoty żądanej w pozwie wraz odsetkami i kosztami postępowania, zaś postanowieniem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 10 sierpnia 2012 r. uchylono ten nakaz na podstawie art. 502 (1) kpc.

Pozwana Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) w S. w odpowiedzi na pozew (k. 80, T. I) wniosła o oddalenie powództwa w całości zarzucając, że wskazane przez powoda okoliczności faktyczne, na których opiera on swoje roszczenie są sprzeczne z faktycznym stanem sprawy, zaprzeczyła też, że była odbiorcą wskazanych usług powoda, że dokonała jakiegokolwiek zapłaty na rzecz powoda, w tym wskazanej w pozwie kwoty 1.373,60 zł, a nadto zaprzeczyła, aby posiadała przyłącze wodociągowe z zainstalowanym wodomierzem. Pozwana dodała, że aby ustalić, czy występuje różnica pomiędzy wskazaniami wodomierza głównego a sumą wskazań wodomierzy w punktach czerpalnych wody należało skonfrontować wskazania wszystkich wodomierzy w tym samym czasie, co nie miało jednak miejsca.

Jednocześnie z ostrożności procesowej pozwana **zgłosiła zarzut przedawnienia** roszczeń powoda podając, że dochodzone roszczenie stało się wymagalne w okresie od 17 kwietnia 2009 r. do 30 listopada 2009 r., a ponieważ są to roszczenia z tytułu sprzedaży (ewentualnie świadczenia usług) w zakresie działalności przedsiębiorstwa powoda, to zgodnie z art. 554 kc (ewent. art. 751 kc w zw. z art. 750 kc) przedawniają się one z upływem 2-ech lat.

W odpowiedzi na powyższe zarzuty pozwanej strona powodowa, **w piśmie procesowym z dnia 1 marca 2013 r. (k. 100, T. 1)**, podtrzymała żądanie pozwu w całości wskazując, że pozwaną jest jedynie Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) w S., gdyż pod numerem 27, także przy tej samej ulicy, mieści się inna wspólnota mieszkaniowa, która nie jest pozwaną. Nadto powód **wskazał, że swoich należności określonych w pozwie dochodzi za okres od 31 marca 2009 r. do 30.11.2009r.** i wyjaśnił, że częściowe spełnienie świadczenie, o którym wskazał w uzasadnieniu pozwu nastąpiło nie przez pozwaną wspólnotę, lecz przez właścicieli lokali tworzących tę wspólnotę, co wskazuje na uznanie długu. Poza tym, zdaniem powoda, doszło do tzw. niewłaściwego uznania długu, które „wyrażone zostało jako przeświadczenie dłużnika (Gminy S. oraz części właścicieli lokali wyodrębnionych) o istnieniu roszczenia wierzyciela”. Nadto powód **wniósł o nie uwzględnienie zarzutu przedawnienia**, gdyż jego podniesienie przez pozwaną stanowi nadużycie prawa albowiem niektórzy z tych właścicieli podjęli pertraktacje z powodem lub indywidualnie zapłacili za dostawę wody i odbiór ścieków, co wywołało u powoda przekonanie, że „dłużnik dobrowolnie spełnił świadczenie, co uspiło jego czujność, w rezultacie czego mogło dojść do przedawnienia roszczenia”. Zdaniem powoda, utrudnianie mu kontaktu z zarządcą może uzasadniać twierdzenie, że podniesienie zarzutu przedawnienia jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego.

W toku procesu obie strony zgodnie oświadczyły, że pod numerem 27 przy ulicy (...) w S. mieści się inna wspólnota mieszkaniowa, która nie jest pozwana, powód cofnął pozew w stosunku do tej pozwanej wyjaśniając, że na skutek pomyłki uznał, że pozwana wspólnota obejmuje także budynek nr (...) przy ulicy (...) w S., a nadto obie strony przyznały, że wodomierz główny, w okresie spornym, którego dotyczy żądanie pozwu, był wspólny dla obu tych wspólnot mieszkaniowych i mieścił się on w budynku w/w wspólnoty pod nr (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwana Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) w S. oraz Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) w S. w okresie od 31 marca 2009 r. do 30.11.2009r. posiadały jeden wspólny wodomierz główny, który był w tym okresie zainstalowany w budynku Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w S.. W w/w okresie powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. dostarczył wodę do budynków obu tych wspólnot, w tym lokali położonych w tych budynkach, oraz odebrał od nich ścieki działając zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. We wspomnianym wyżej okresie powstała różnica pomiędzy wskazaniem wodomierza głównego a sumą wskazań wodomierzy w punktach czerpalnych wody w budynku pozwanej wspólnoty oraz w budynku należącym do Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w S.. Pismem z dnia 9 marca 2012 r. powód wezwał pozwaną wspólnotę do zapłaty w/w różnicy, tj. kwoty 686,78 zł podając, że część należności została już zapłacona wcześniej, przy czym wpłat tych dokonali właściciele niektórych lokali położonych w budynku pozwanej wspólnoty oraz w budynku wspólnoty sąsiedniej, tj. przy ul. (...) w S..

(dowód: zeznania stron, pismo powoda -k. 11, kartoteka odbiorcy – k. 13, faktury - k.14-20, k.122-123, świadek G. C. –k. 164, św. W. B. – k. 166, umowy o dostawę wody i odprowadzanie ścieków- k. 185 -199 - T. I, oraz k. 200-202, raport z montażu wodomierza –k. 203 , św. A. K. – k.213, wezwania do zapłaty oraz dowody wpłat k.- 226–262, Tom II,)

W 2006 r. powód wystosował pismo do właścicieli budynków oraz zarządców budynków wielolokalowych informując o potrzebie zawarcia z powodem pisemnej umowy na doprowadzanie wody i odbiór ścieków, lecz pozwana nie zawarła z powodem przedmiotowej umowy, zaś opłaty za dostarczoną wodę i odbiór ścieków pokrywali indywidualni odbiorcy – właściciele poszczególnych lokali położonych w budynku pozwanej wspólnoty na podstawie indywidualnych umów zawartych bezpośrednio z powodem, a wcześniej z jego poprzednikiem prawnym.

(bezsporne)

Sąd zważył:

Przy tak ustalonym stanie faktycznym oraz z uwagi na skutecznie podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia powództwo podlega oddaleniu w całości.

Jak podano wyżej powód dochodzi roszczeń za okres od 31 marca 2009 r. do 30.11.2009 r., na co jednoznacznie wskazał w swoim piśmie procesowym z dnia 1 marca 2013 r. (k.100, Tom I). Tymczasem zgodnie z art. 554 kc roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem 2-letniego czasu. Poza tym każdy podmiot wskazany w w/w przepisie, ilekroć w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa dokonywa sprzedaży jest objęty w/w regułami. Dodać należy, jak wskazał Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 5.07.1995 r., I ACr 46/95, OSA 1996, hipoteza normy art. 554 k.c. nie ogranicza go tylko do podmiotów, których wyłączna aktywność zawodowa w ramach przedsiębiorstwa sprowadza się do sprzedaży. Wskazać także należy, iż przepis art. 554 k.c. ma za zadanie mobilizować sprzedawców do możliwie szybkiego rozliczania się z kontrahentami, a więc dotyczy także roszczeń ze sprzedaży podmiotów powołanych w jakikolwiek sposób, także w drodze ustawy.

Biorąc powyższe pod uwagę należało uznać, że roszczenia powoda obejmujące w/w okres od 31 marca 2009 r. do 30.11.2009 r. przedawniły się, skoro powód wniósł pozew w dniu 17.04.2012 r. Nadto, wbrew twierdzeniom powoda, zapłata części należności z tytułu różnicy pomiędzy stanem wodomierza głównego a sumą wskazań wodomierzy w

punktach czerpalnych wody w budynku pozwanej wspólnoty nie może być uznana za uznanie długu i prowadzić do przerwania biegu terminu przedawnienia albowiem zapłaty tej dokonali niektórzy z właścicieli lokali mieszkalnych, a zatem osoby, które nie były podmiotami zobowiązanymi do zapłaty z tytułu rozliczenia wskazanych wyżej różnic. Zauważyć należy, że uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123 par. 1 pkt 2 k.c. występuje w każdym wypadku wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika względem wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące (vide: wyrok SN z 7.03.2003 r., I CKN 11/01). Strona powodowa nie wykazała, że pozwana wspólnota kiedykolwiek oświadczenie takie złożyła.

Sąd nie znalazł także podstawy do uznania zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa ze strony pozwanej wspólnoty oraz za sprzeczności z zasadami współzycia społecznego. Nie ulega wątpliwości Sądu, że strona pozwana, a także jej poprzednik prawny, jest poważnym podmiotem gospodarczym, który w ramach prowadzonej przez siebie działalności winien zadbać o profesjonalną obsługę prawną, wobec czego nie do przyjęcia jest twierdzenie, że powód miał prawo oczekiwać, iż „dłużnik dobrowolnie spełni świadczenie, co uspiło jego czujność, w rezultacie czego mogło dojść do przedawnienia roszczenia”, a także „utrudnianie mu kontaktu z zarządcą może uzasadniać twierdzenie, że podniesienie zarzutu przedawnienia jest niezgodne z zasadami współzycia społecznego”. Przywołać w tym miejscu należy też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 lipca 2013 r., I ACa 324/13, w której wskazano, że terminy przedawnienia roszczeń służą zagwarantowaniu pewności obrotu prawnego, a podniesienie takiego zarzutu stanowi realizację prawa podmiotowego i nie może być oceniane jako nadużycie tegoż prawa. Co do zasady nie jest jednak wykluczone dopuszczenie stosowania art. 5 k.c., jako obrony przeciwko zarzutowi przedawnienia. Uznanie zarzutu przedawnienia za naruszające zasady współzycia społecznego może nastąpić w sytuacjach usprawiedliwionych wyjątkowymi okolicznościami, przy czym przy ocenie, czy zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa uwzględnić należy wszystkie okoliczności konkretnego przypadku, zachodzące tak po stronie zobowiązanego, jak i po stronie poszkodowanego.

Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, o których mowa wyżej.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji, przy czym o umorzeniu postępowania orzeczono na mocy art. 203 par. 1 kpc w zw. z art. 355 par. 1 kpc.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 par. 1 kpc.